Κυριακή ΙΓ’ Ματθαίου: Ομιλία εις την παραβολήν του αμπελώνος και εις την ξηρανθείσαν συκήν (Αγ. Ιωάννης ο Δαμασκηνός)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 31 Αυγούστου, 2012

Η Ευαγγελική Περικοπή της Θείας Λειτουργίας:

Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον: ΚΑ. 33 – 42.

Είπεν ο Κύριος την παραβολήν ταύτην: «Ανθρωπός τις ην οικοδεσπότης, όστις εφύτευσεν αμπελώνα και φραγμόν αυτώ περιέθηκε και ώρυξεν εν αυτώ ληνόν και ωκοδόμησε πύργον, και εξέδοτο αυτόν γεωργοίς και απεδήμησεν. Ότε δέ ήγγισεν ο καιρός των καρπών, απέστειλε τους δούλους αυτού προς τους γεωργούς λαβείν τους καρπούς αυτού. Και λαβόντες οι γεωργοί τους δούλους αυτού όν μέν έδειραν, όν δέ απέκτειναν, όν δέ ελιθοβόλησαν. Πάλιν απέστειλεν άλλους δούλους πλείονας των πρώτων, και εποίησαν αυτοίς ωσαύτως. Ύστερον δέ απέστειλε προς αυτούς τον υιόν αυτού λέγων: εντραπήσονται τον υιόν μου. Οι δέ γεωργοί ιδόντες τον υιόν, είπον εν εαυτοίς: ούτός εστίν ο κληρονόμος, δεύτε αποκτείνωμεν αυτόν και κατάσχωμεν την κληρονομίαν αυτού. Και λαβόντες αυτόν, εξέβαλον έξω του αμπελώνος, και απέκτειναν. Όταν ούν έλθη ο κύριος του αμπελώνος, τί ποιήσει τοις γεωργοίς εκείνοις»; Λέγουσιν αυτώ: «κακούς κακώς απολέσει αυτούς, και τον αμπελώνα εκδώσεται άλλοις γεωργοίς, οίτινες αποδώσουσιν αυτώ τους καρπούς εν τοις καιροίς αυτών». Λέγει αυτοίς ο Ιησούς: «ουδέποτε ανέγνωτε εν ταις γραφαίς: «λίθον όν απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας΄ παρά Κυρίου εγένετο αύτη, και έστι θαυμαστή εν οφθαλμοίς ημών»;

Απόδοση:

Ο Κύριος είπε την εξής παραβολή. Ένας γαιοκτήμονας φύτεψε ένα αμπέλι, το περίφραξε, έσκαψε σ’ αυτό πατητήρι, έχτισε πύργο, το νοίκιασε σε γεωργούς και έφυγε σ’ άλλον τόπο. Όταν κόντευε η εποχή της καρποφορίας, έστειλε τους δούλους του στους γεωργούς να πάρουν το μερίδιό του από τους καρπούς. Οι γεωργοί όμως έπιασαν τους δούλους του, κι άλλον τον έδειραν, άλλον τον σκότωσαν κι άλλον τον λιθοβόλησαν. Ξανάστειλε άλλους δούλους, περισσότερους από τους πρώτους, και

τους έκαναν τα ίδια. Τελευταίον τους έστειλε το γιο του λέγοντας: «θα σεβαστούν το γιο μου». Οι γεωργοί όμως, όταν είδαν το γιο, είπαν μεταξύ τους: «αυτός είναι ο κληρονόμος. Εμπρός, ας τον σκοτώσουμε και ας αρπάξουμε την κληρονομιά του». Τον έπιασαν, τον έβγαλαν έξω από τ' αμπέλι και τον σκότωσαν». Όταν λοιπόν έρθει ο ιδιοκτήτης του αμπελιού, τί θα κάνει σ' εκείνους τους γεωργούς;». Του λένε: «Επειδή είναι κακοί, θα τους εξολοθρεύσει με το χειρότερο τρόπο και θα νοικιάσει το αμπέλι σ' άλλους γεωργούς, που θα του δίνουν τους καρπούς στην εποχή τους». Τους λέει ο Ιησούς: «Ποτέ δε διαβάσατε στις Γραφές; Ο λίθος που πέταξαν σαν άχρηστο οι οικοδόμοι, αυτός έγινε αγκωνάρι΄ο Κύριος το έκανε αυτό, κι είναι αξιοθαύμαστο στα μάτια μας.

(Επιμέλεια κειμένου: Ιωάννης Τρίτος)

Αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού

Ομιλία εις την παραβολήν του Αμπελώνος και εις την ξηρανθείσαν συκήν

Με παρακινεί προς λόγον ο ενυπόστατος Λόγος του Θεού και Πατρός, ο οποίος δεν απεχωρίσθη από τους κόλπους τού Πατρός και με τρόπον ανέκφραστον εκυοφορήθη στην μήτραν της Παρθένου΄ αυτός μολονότι έγινε προς χάριν μου ωσάν εμένα, είναι απαθής ως προς την Θεότητα, και περιεβλήθη σώμα ομοιοπαθές με το ιδικόν μου΄ αυτός που επιβαίνει σε άρματα Χερουβικά και ανέβη σε πώλον όνου, ο βασιλεύς της δόξης, αυτός που επευφημείται από τα Σεραφίμ ως άγιος μαζί με τον Πατέρα και το Πνεύμα, αποδέχεται τα ψελλίσματα των παιδιών από την άκακο γλώσσα τους. Αυτός, ενώ είναι Θεός, έλαβε την μορφή του δούλου και διατηρεί αυτήν την μορφή του δούλου στο διηνεκές΄ ως Θεός είναι άϋλος και αόρατος, αλλά εδέχθη να λάβη σώμα ορατόν και ψηλαφητόν΄ ήλθεν εκουσίως προς το Πάθος, για να μας χαρίση την απάθειαν. Διότι επειδή είδε το πλάσμα των χειρών του, τον άνθρωπο, τον οποίον έπλασε κατ' εικόνα και ομοίωσί του, να έχη δελεασθή από την απάτη του όφεως, να έχη παραβή την εντολήν του, να είναι υποδουλωμένος στην φθορά και υπεύθυνος για τον θάνατο, δεν άντεξε ο φύσει συμπαθής την στέρησι του ποθουμένου, αλλά με πολλούς τρόπους τον εκάλεσε προς επιστροφήν και μετάνοιαν. Τον επαίδευσε ως δούλον αχάριστον, ως νηπιόφρονα «πολυμερώς και πολυτρόπως» και εμηχανεύθη κάθε τρόπον, ώστε να αποτινάξη την δουλείαν τού τυράννου και να επανέλθη στον Πλαστουργόν του. Αλλ' ήταν αδύνατον να επιστρέψη, αφού μια για πάντα είχεν υποδουλωθή πλήρως στην αμαρτία και την είχε συζευχθή με την προαίρεσί του. Γι'

αυτό ακριβώς ο υπεράγαθος Δεσπότης, αναλαμβάνει την φύσι μας, επειδή είδεν ότι είχεν εξασθενήσει.

Βλέποντας δηλαδή τον άνθρωπο να απειθή στις εντολές και τα σωτήρια προστάγματα, τί λέγει; Πρέπει να παιδαγωγήση με έργα αυτόν που ευρίσκεται σε άγνοια. Πρέπει να τον χειραγωγήση στις αρετές, ώστε να τις συνηθίση και να τις επιτελή μόνος του. Πρέπει να γίνω ορατός και έτσι να θεραπεύσω τον ασθενή. Πρέπει να επαναφέρω κοντά μου το πλανώμενον πρόβατον και να το οδηγήσω προς την αρχικήν του διαμονή στον Παράδεισο. Πώς όμως θα τον επιστρέψω αν δεν με ιδή; Πώς θα οδηγήσω αυτό που δεν παρακολουθεί τα βήματά μου;

Γι’ αυτό έγινεν άνθρωπος, για να διδάξη εμπράκτως με αυτά που έπραξε και έπαθε αυτόν που το αγνοούσε, με ποίον τρόπον να εργάζεται την αρετήν΄ ώστε βλέποντάς τον να κατεβαίνη κατ’ οικονομίαν προς χάριν μας από τις πατρικές αγκάλες στην γη, να έλθωμε και εμείς με την προαίρεσί μας από την μητέρα μας γη προς αυτόν΄ εφανέρωσε έτσι τον υπερβολικόν πλούτον της προς εμάς αγάπης του. Διότι κανείς δεν ημπορεί να δείξη μεγαλυτέραν αγάπην από αυτόν που θυσιάζει «την ψυχήν του υπέρ των φίλων αυτού». Πώς όμως θα δείξη την αγάπη του, αυτός που δεν έχει ψυχή; Γι’ αυτό αναλαμβάνει σάρκα, για να «οφθή επί γης και τοις ανθρώποις συναναστραφή». Γι’ αυτό αναλαμβάνει ψυχή, για να την θυσιάση υπέρ των φίλων του. Και φίλους εννοώ όχι αυτούς που τον αγαπούν, αλλά αυτούς που εκείνος ποθεί. Διότι εμείς τον εμισήσαμε, τον απαρνηθήκαμε και γίναμε δούλοι σε άλλον. Αυτός όμως έμεινε σταθερός, έχοντας αμετάβλητον την προς ημάς αγάπην του. Γι’ αυτό και έτρεξε κοντά μας. Ήλθε σ’ αυτούς που τον εμισούσαν. Κατεδίωξε αυτούς που απεμακρύνοντο, και όταν τους έφθασε δεν τους ήλεγξε με σκληρότητα, δεν τους επανέφερε κοντά του με μαστίγιον, αλλά έπραξε σαν ένας άριστος ιατρός που ενώ υβρίζεται, εμπτύεται και ραπίζεται από κάποιον μανιακόν, του προσφέρει τις θεραπευτικές του υπηρεσίες. Προσέφερε στην φύσι της ανθρωπότητος την πλέον αποτελεσματικήν θεραπεία, το δραστικώτερον και παντοδύναμον φάρμακο, την ιδία την θεότητά του. Αυτή ανέδειξε το ασθενικόν μας σαρκίον δυνατώτερον από τις αόρατες δυνάμεις. Όπως δηλαδή ο σίδηρος είναι απλησίαστος όταν ενωθή με την φωτιάν, έτσι και το χόρτο της ιδικής μας φύσεως επειδή ηνώθη με το πυρ της θεότητος έγινε απλησίαστον από τον διάβολο. Και επειδή «τα εναντία των εναντίων ιάματα», κάθε πάθος δηλαδή θεραπεύεται με το αντίθετό του, καθώς λέγουν οι μαθηταί των ιατρών, καταβάλλει και ο Θεός «τα ενάντια δια των εναντίων»: Την ηδονή με τις οδύνες, την υπερηφάνεια με την ταπείνωσι. Διότι όχι μόνον εταπείνωσε τον εαυτό του με το να γίνη άνθρωπος ενώ κατείχε τον πλούτον της Θεότητος, αλλά και ως άνθρωπος έζησε με ταπείνωσι.

Πράγματι: ποίος από τους ανθρώπους υπήρξε τόσον ταπεινός; Διότι «ούκ έχει πού τήν κεφαλήν κλίναι». Δεν είχεν υποζύγιον, ούτε δεύτερον υποκάμισον, ούτε άλλον χιτώνα. «Λοιδορούμενος ούκ αντελοιδόρει, πάσχων ούκ ηπείλει». «Ως αρνίον άκακον

ήγετο (ωδηγείτο) του θύεσθαι, ούκ ερίζων, ουδέ κραυγάζων»΄ τον ερράπιζαν και έδιδε προθύμως την σιαγόνα σ’ αυτόν που τον εκτυπούσε΄ «ούκ απέστρεφε το πρόσωπόν του από αισχύνης εμπτυσμάτων». Ενώ τον αποκαλούσαν Σαμαρείτη και δαιμονισμένον και τον κατεδίωκαν, αυτός τα υπέμενε, ώστε να ακολουθήσωμε κι εμείς τα βήματά του. Όλα αυτά τα επιτελούσε με την ευδοκίαν τού Πατρός. Επειδή δηλαδή είναι Υιός ιδικός του μονογενής και ομοούσιος, μας εγνώρισε την αγάπην του Πατρός. Διότι τόσον πολύ μας ηγάπησεν ο Θεός και Πατήρ, ώστε έδωσε τον μονογενή Υιόν του ως λύτρον υπέρ ημών. Ω αγάπη ανυπέρβλητος! Τον Υιόν του τον μονογενή έδωσε, τον συμβασιλέα του, προς χάριν δούλων παρηκόων, προς χάριν των εχθρών που τον εβλασφημούσαν, ελάτρευαν τον νοητόν εχθρό και αυτόν ανεκήρυτταν Θεόν. Ω βάθος πλούτου της αγαθότητος του Θεού! Δεν προέβαλε αντίστασιν όμως ο μονογενής Υιός, δεν ηθέτησε την πατρικήν βουλή. Διότι αυτός ο ίδιος ήταν η βουλή και η θέλησις του Πατρός. Γι’ αυτό λοιπόν, επειδή ήταν κοινωνός και μέτοχος της φύσεως εκείνου (μία είναι η φύσις του Πατρός και του Υιού), υπηρετεί το θέλημα του Πατρός σαν ιδικό του και γίνεται άνθρωπος, και γίνεται υπήκοος στον Πατέρα μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού, θεραπεύοντας έτσι την ιδική μας παρακοήν. Επείγεται λοιπόν προς το Πάθος και βιάζεται να πιή το ποτήριον του θανάτου, το σωτήριον για όλον τον κόσμο. Έρχεται πεινασμένος για την σωτηρίαν της ανθρωπίνης φύσεως και δεν ευρίσκει σ’ αυτήν καρπόν΄ διότι αυτήν υποδηλώνει παραβολικώς το δένδρον της συκής... Σ’ αυτήν την συκήν, την φύσι της ανθρωπότητος, ήλθεν ο Σωτήρ οδηγούμενος από την πείνα του΄ και ζητούσε από αυτήν τον γλυκύτατον καρπόν, δηλαδή την γλυκυτάτη για τον Θεόν αρετήν, που είναι η προϋπόθεσις της σωτηρίας. Δεν ευρήκε όμως καρπόν, αλλά μόνον φύλλα, την τραχυτάτην και μοχθηροτάτην αμαρτίαν και τα κακά που φυτρώνουν από αυτήν. Γι’ αυτό την επιτιμά λέγοντας «ούκ έτι εκ σου καρπός ελεύσεται». Διότι η σωτηρία δεν θα προέλθη από άνθρωπον, ούτε η αρετή προέρχεται από ανθρωπίνην δύναμι. Εγώ θα πραγματοποιήσω την σωτηρίαν, χαρίζοντας δια του πάθους μου την ανάστασι΄ σας απαλλάσω δωρεάν από την τόσο σκληρά ζωήν. Πράγμα που βεβαίως έκαμε.

Έπειτα, ολοκληρώνοντας εμπράκτως την παραβολήν, εισέρχεται στον ναόν, επισκεπτόμενος τον πατρικόν οίκον, και ευρίσκει εκεί τους κακούς γεωργούς, τους αρχιερείς, οι οποίοι εκάθισαν μεν στον θρόνον του Μωϋσέως, απεδείχθησαν όμως λύκοι με ένδυμα προβάτου΄ αυτοί ομοιάζουν με την άκαρπον συκήν, επειδή δεν έχουν τον γλυκύτατον καρπόν, αλλά μόνο την τραχύτητα των φύλλων. Πρόσεχε λοιπόν την τραχύτητα της γλώσσης τους: «Εν ποία εξουσία ταύτα ποιείς; Και τις σοι έδωκε την εξουσίαν ταύτην»; Βλέπεις ακαρπίαν ψυχής και απιστίας; Αντί να ειπούν «εύγε, διδάσκαλε αγαθέ, που ανέστησες τον Λάζαρο νεκρόν τετραήμερον, που εδίδαξες τους χωλούς να βαδίζουν σωστά, που εδώρησες στους τυφλούς την δύναμη της οράσεως, που εθεράπευσες τους παραλυτικούς και μας απήλλαξες από όλες τις ασθένειες, που εξεδίωξες τους δαίμονες, που διδάσκεις την οδό τής σωτηρίας, αυτοί λέγουν «εν ποία εξουσία ταύτα ποιείς;» Ω αχάριστοι! Και αν σας ειπή θα πιστεύσετε; Αφού στον Ιωάννην, προς τον οποίον ετρέχατε σαν ρεύμα ποταμού και εξομολογούμενοι τις

αμαρτίες σας εθεωρούσατε ότι ελαμβάνατε το βάπτισμα, δεν επιστεύσατε, θα πιστεύσετε τώρα αν σας ειπώ εγώ;

Ω γενεά πονηρά και άπιστος! Σεις είσθε οι πονηροί γεωργοί, οι οποίοι κατατρώγετε τον αμπελώνα του Κυρίου Σαβαώθ. Ποίον από τους Προφήτες δεν εφονεύσατε; Σας έστειλεν ο Πατήρ τους δούλους μου τους Προφήτες, για να σας ζητήσουν τον καρπόν του αμπελώνος. Εξερρίζωσα τον αμπελώνα μου από την Αίγυπτο, χρησιμοποιώντας τον Μωϋσή, και τον εφύτευσα σε γόνιμον γην, αφού εξέβαλα τα έθνη που την εκατοικούσαν και σας την εκληροδότησα, συμφώνως με τους κανόνες της κληροδοσίας. Εφύτευσα τις ρίζες του με τον νόμο και τον λόγο των Προφητών και γέμισε όλη την γη΄ τα κλήματά του έφθασαν έως την θάλασσαν και οι παραφυάδες του κατέλαβαν τους ποταμούς των εθνών. Εσείς όμως κατηδαφίσατε τον φράκτη του, την βοήθεια του νόμου, και τώρα τον τριγούν οι δαίμονες που βαδίζουν στην οδό της ζωής, αφού τον ευρίσκουν αφύλακτον΄ ο ληστής, ο αγροιόχοιρος του δάσους τον ελεηλάτησε και τον κατέφαγε το άγριο μοναχικό θηρίο.

Αυτού του καλού αμπελώνος που είχα φυτεύσει, του καρποφόρου και αληθινού, σας εζητήθη ο καρπός από τους δούλους μου, τους Προφήτες, και σεις άλλον τον ερραπίσατε, άλλον τον κατεδικάσατε σε λάκκο γεμάτο βούρκο, και άλλον τον ελιθοβολήσατε. Ιδού λοιπόν, ήλθα εγώ ο Ίδιος ο Υιός και κληρονόμος: σεβασθήτε την ιδιότητα του Υιού, εντραπήτε το αξίωμά μου, το ότι έχω μίαν και την αυτήν φύσι με τον Πατέρα. «Εγώ εν τω Πατρί και ο Πατήρ εν εμοί» και όμως κατήλθα κοντά σας. Ευσπλαγχνίζομαι τον αμπελώνα μου. Αν και κατέβηκα στη γην, ωστόσο παραμένω στην αυλή του Πατρός μου. Αποδώσετέ μου τον καρπόν του αμπελώνος μου. Αλλά όντως, εσείς σαν κακοί γεωργοί θα ολοκληρώσετε το έργο των πατέρων σας. Εκείνοι έγιναν προφητοκτόνοι, σεις θα γίνετε θεοκτόνοι. Διότι στην κακίαν είσθε γενναιόδωροι. Εγώ είμαι ο κληρονόμος, ο λίθος ο ακρωγωνιαίος΄ αν και σεις θα με απορρίψετε, θα συντριβήτε, ενώ εγώ θα συνενώσω τους δύο λαούς, τα διεστώτα, τα επίγεια με τα επουράνια. Με εμένα οι άγγελοι και οι άνθρωποι θα γίνουν μία Εκκλησία, και ενώ είσθε εχθροί με τον Πατέρα μου, θα συμφιλιωθήτε μαζί του. Θα σας ειρηνεύσω και θα κάμω σπονδές ειρήνης το αίμα μου, που θα χυθή για την σωτηρίαν του κόσμου.

Ενώ υπαινίσσετο αυτά με παραβολές, δεν τους έπειθε. Διότι προετίμησαν να κλείσουν τους οφθαλμούς τους, ώστε να μη βλέπουν και τα ώτα τους, ώστε να μην ακούν. Γι’ αυτό δεν ανέτειλε γι’ αυτούς το φως του Ευαγγελίου. Ω παράλογος πώρωσις των ανιέρων ιερέων! Οι ίδιοι κατεδίκαζαν τους εαυτούς των, μη γνωρίζοντας τι λέγουν. Πράγματι οι ίδιοι υπέγραψαν την καταδίκη τους. Διότι όταν ηρωτήθησαν «τί ποιήσει τοις γεωργοίς εκείνοις», χωρίς να το θέλουν απεκρίθησαν αληθώς: «Κακούς, κακώς απολέσει αυτούς». Είναι όντως δίκαιον να πάσχη όποιος έγινε κακός με την ιδική του προαίρεσι. «Τον δε αμπελώνα εκδώσεται άλλοις γεωργοίς, οίτινες αποδώσουσι τον καρπόν εν καιρώ». Ως ιερείς που ήσαν και είχαν

το αξίωμα της ιερωσύνης, προφητεύουν και χωρίς να γνωρίζουν τα αληθινά. Πράγματι ο αμπελώνας, ο λαός του Κυρίου, παρεχωρήθη στους γεωργούς εκείνους, οι οποίοι απέδωσαν στον Δεσπότην άφθονον και πλούσιον καρπόν. «Εις γαρ πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, και εις τα πέρατα της οικουμένης τα ρήματα αυτών». «Ως ωραίοι οι πόδες των ευαγγελιζομένων τα αγαθά». Αυτοί επήγαιναν ως πρόβατα μεταξύ των λύκων και μετέβαλαν τους λύκους σε πρόβατα΄ τους εθνικούς δηλαδή οι οποίοι στην αρχή τους κατεδίωκαν, τους μετέτρεψαν σε πρόβατα Χριστού και εδημιούργησαν «τω Κυρίω λαόν περιούσιον (εκλεκτόν), ζηλωτήν καλών έργων».

Ελάτε λοιπόν, αδελφοί, όσοι ελάβαμε το όνομα της πίστεως, όσοι έχουμε αξιωθή να ονομαζώμεθα λαός του Χριστού, ας μην αθετήσωμε την κλήσι μας, ας μη καταρυπώσωμε την πίστι με άτοπα έργα. Δεν αρκεί μόνο να ονομαζώμεθα πιστοί, αλλά ας δείξωμε την πίστι μας με έργα. Ένας πατέρας είχε, λέγει, δύο υιούς, και είπε στον ένα «πορεύου, εργάζου εις τον αμπελώνα» και εκείνος υπεσχέθη μεν, αλλά δεν εξεπλήρωσε την υπόσχεσι. Έπειτα λέγει και προς τον άλλον το ίδιο. Εκείνος ηρνήθη μεν με τα λόγια, εξετέλεσε όμως την προσταγή. Και έτσι ο μεν πρώτος κατηγορείτε, ενώ ο δεύτερος επαινείται. Και εμείς λοιπόν ας ενθυμηθούμε ποίον αποτασσόμεθα και με ποίον συντασσόμεθα στο βάπτισμα. Αποταχθήκαμε τον διάβολον και τους αγγέλους αυτού και κάθε τρόπον προσκυνήσεώς του΄ ας τηρήσωμε την αποταγήν αυτήν, ας μη επιστρέψωμεν όπως ο σκύλος στον εμετόν μας. Έργα του διαβόλου είναι: μοιχείες, πορνείες, ακαθαρσίες, φθόνοι, έριδες, φιλονεικίες, υποκρίσεις, υποκρισίες, καταλαλιές, ειρωνείες, θυμοί, μνησικακίες, κατακρίσεις, βλασφημίες, επωδές, επιλαλιές. Τα σημάδια της απιστίας είναι: ασπλαγχνίες, προσκολλήσεις στα κτίσματα, φιληδονίες, φιλαργυρίες, διασκεδάσεις και μέθες. Η πομπή του διαβόλου είναι: υπερηφάνειες, κενοδοξίες, η οίησις, έπαρσις, αλαζονεία, επίδειξις, ο καλλωπισμός του σώματος. Αφού αρνηθούμε κάθε σχέσι με όλα αυτά, σύμφώνα με την υπόσχεσι που εδώσαμε στον Χριστόν, ας ποθήσωμε τις αντίθετες προς αυτά αρετές΄ την αγνείαν, την σωφροσύνην, την πτωχείαν, την υπομονήν, την ειρήνην, την αγάπην, την συμπάθειαν, την ελεημοσύνην, την προσφορά σ’ αυτούς που έχουν ανάγκην, την σεμνήν εμφάνισι, την συστολή και το κόσμιον βάδισμα, τον αληθινόν λόγον, την ταπείνωσι και επάνω απ’ όλα τον ονειδισμόν του Χριστού, ώστε γινόμενοι κοινωνοί των παθημάτων του, να συμμετάσχωμε και στην δόξαν του, προσφερόμενοι στον Θεόν και Πατέρα θυσία ζωντανή και άμωμο, στην Εκκλησίαν των πρωτοτόκων, όπου είναι η κατοικία των ευφραινομένων.

Θα στρέψω τώρα προς εσένα τον λόγον μου, νύμφη του Χριστού ψυχή, που σε έχει από παλαιά ποθήσει ο Χριστός: πόθησε αξίως αυτόν που σε επόθησε΄ άνοιξε διάπλατα σ’ αυτόν τα βάθη της καρδίας σου για να κατοικήση μέσα σου ο Χριστός, μαζί με τον Πατέρα και το Πνεύμα. **Απομάκρυνε από αυτήν ο,τιδήποτε χοϊκόν και γήϊνο για να εύρη χώρον ο Θεός να έλθη μέσα της**. Διότι ένας οίκος δεν ημπορεί να υποδεχθή συγχρώνως χώμα και πνοή του αέρος. Όσον χώμα βάζεις μέσα, τόσον αέρα απομακρύνεις΄ και όσον επιτρέπεις στα γήϊνα να κατοικήσουν στην

καρδιά σου, τόσον εκδιώκεις το Πνεύμα το Αγιον. Από πού προέρχονται οι πορνείες; από πού οι μοιχείες; από πού οι έριδες, οι φιλονεικίες, οι φθόνοι, οι φόνοι και όλο το πλήθος των κακών; όχι από την επιθυμίαν των γηΐνων; Απομάκρυνε εντελώς την κενοδοξίαν, την μητέρα της απιστίας. Ο Χριστός λέγει «**ου δύνασθε πιστεύειν εις εμέ, δόξαν παρά ανθρώπων λαμβάνοντες**». Εξόρισε από την καρδιά σου κάθε οίησιν, υπερηφάνειαν, έπαρσιν. Διότι «ακάθαρτος παρά Κυρίω πας υψηλοκάρδιος». «Υπερηφάνοις αντιτάσσεται Κύριος, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν».

Απαρνήσου κάθε αυθάδειαν και αυταρέσκειαν για να υποτάσσεσαι στον νόμον του Θεού, και αυτός θα σε οδηγήση στον λιμένα του θελήματός του. Μη βάλης άλλον νυμφίον στον νυμφικόν θάλαμον της καρδίας σου. Διότι ο νυμφίος σου Χριστός, αν εύρη μέσα κάποιον άλλον, τον ζηλεύει, ο γλυκύτατος, ο μόνος ποθητός, που είναι όλος γλυκασμός, όλος επιθυμία. Μόνον σ’ αυτόν άνοιξε την καρδία σου και βόησέ του: «τετρωμένης καρδίας ειμι εγώ», με εξέβαλε ο πόθος σου από τα λογικά μου, Δέσποτα. Είμαι αιχμάλωτος στον έρωτά σου. Είσελθε στον θάλαμόν σου΄ θα φιλήσω τα ίχνη των ποδών σου. Διότι δεν είμαι άξιος να ειπώ «φίλησόν με από φιλημάτων στόματός σου». Κατοίκησε και περιπάτησε μέσα μου, σύμφωνα με την αψευδή σου επαγγελίαν και κάνε με ναόν του Παναγίου Πνεύματος. Κατακυρίευσε την καρδία μου, Δέσποτα, γίνε συ ο μοναδικός κληρονόμος της και «μονήν παρ’ εμοί ποίησαι, άμα συν τω Πατρί και τω Πνεύματι». Πλάτυνε το μερίδιόν σου μέσα μου, τις ενέργειες του Παναγίου Πνεύματος. «Συ γαρ Θεός μου και δοξάζω σε, συν τω ανάρχω σου Πατρί, άμα τω αγαθώ και ζωοποιώ σου Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν .

(8ος αιών- ΕΠΕ Αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού, τομ. 9, σελ. 59. Από το βιβλίο «Πατερικόν Κυριακοδρόμιον». Σελ. 257 – 264. Επιμέλεια κειμένου: Σοφία Μερκούρη)

(Πηγή ηλ. κειμένου: orp.gr)